

ΤΟ ΠΟΛΥΧΡΟΜΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ

Μια φορά και έναν καιρό, σε μια μακρινή υπέροχη χώρα, την Ελλάδα, υπήρχε μια ακριτική, μικρή πόλη. Μια πανέμορφη, πολύχρωμη πόλη, που την έλεγαν Κομοτηνή. Σ' αυτή την πόλη όλοι οι άνθρωποι ζούσαν ειρηνικά, αρμονικά και ευτυχισμένα.

Στην Κομοτηνή όμως υπήρχε και ένα πολύχρωμο ειδικό δημοτικό σχολείο, που όλα τους τα παιδάκια ήταν τόσα διαφορετικά μεταξύ τους αλλά και τόσα δεμένα και χαρούμενα.

Στο σχολείο αυτό, το κάθε παιδάκι είχε και το δικό του χρώμα που έλαμπε.

Έτσι, όλα τα χρωματοπαιδάκια έπαιζαν, ζωγράφιζαν, τραγουδούσαν, χόρευαν, μάθαιναν, δημιουργούσαν και συνεργάζονταν μαζί.

Το γαλάζιο - μπλε - μοβ, μαζί ζωγράφιζαν τη θάλασσα, τον ουρανό αλλά και έφερναν και την ηρεμία στα χρωματοπαιδάκια.

Το κόκκινο - πορτοκαλί - κίτρινο, ζωγράφιζαν τον πιο λαμπερό ήλιο, τα νόστιμα ζουμερά φρούτα όπως μήλα, πορτοκάλια, μπανάνες και έδιναν ζωντάνια και λάμψη στα χρωματοπαιδάκια.

Το πράσινο ανοιχτό και σκούρο, ζωγράφιζαν το γρασίδι, τα φύλλα, τα λαχανικά όπως αγγουράκια, μπρόκολο, σπανάκι και έφερναν την γαλήνη, έλεγαν το σωστό και το καλό στα χρωματοπαιδάκια.

Το άσπρο, να ζωγραφίζει τα σύννεφα, το πιο μαλακό βαμβάκι, το χιόνι και να φέρνει την αγνότητα και την αθωότητα στην παρέα. Έτσι, όλα τα χρωματοπαιδάκια περνούσαν όμορφα και δημιουργικά στο πολύχρωμο σχολείο τους.

Μια μέρα, οι δάσκαλοί, τους είπαν πως θα έρθουν άλλα δύο χρωματοπαιδάκια στην παρέα τους. Αυτά χαρούμενα, ετοίμασαν και στόλισαν το πολύχρωμο σχολείο τους, για να υποδεχτούν τους καινούριους χρωματοσυμμαθητές τους. Η χαρά τους ήταν μεγάλη! Ανυπομονούσαν να δουν τα καινούρια χρωματοπαιδάκια της παρέας τους.

Έτσι, εμφανίστηκαν μπροστά τους, το μαύρο και το καφέ χρωματοπαιδάκι. Όλα τα χρωματοπαιδάκια έγιναν μια μεγάλη ζεστή αγκαλιά και τα αγκάλιασαν...

Εκείνη την ημέρα μιλούσαν και έδειχναν αυτά που κατάφερναν ασταμάτητα. Τα δύο καινούρια χρωματοπαιδάκια μόνο τα άκουγαν και τα παρακολουθούσαν.

Την επόμενη μέρα το ίδιο. Την μεθεπόμενη πάλι το ίδιο.

Τα καινούρια χρωματοπαιδάκια, όσο έβλεπαν τα άλλα χρωματοπαιδάκια να παίζουν, να ζωγραφίζουν, τα θαύμαζαν αλλά δεν ήξεραν πώς να συμμετέχουν και αυτά.

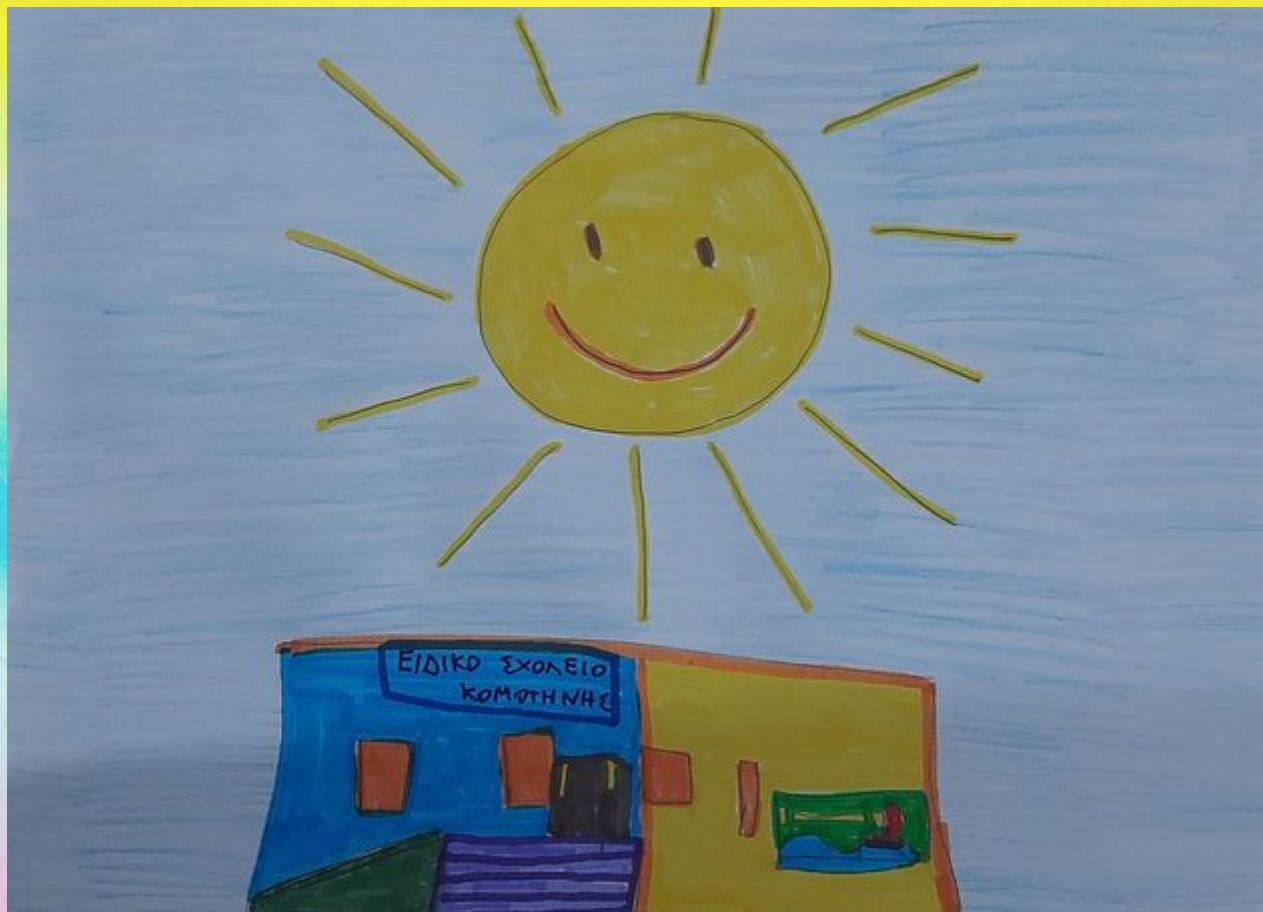
Σκέφτονταν, πως με το μαύρο και το καφέ χρώμα που έχουν, τι μπορείς να ζωγραφίζεις;
Τι μπορείς να δώσεις;

Όταν έβλεπαν το γαλάζιο να ζωγραφίζει την απέραντη θάλασσα ή το πράσινο να ζωγραφίζει το ατελείωτο γρασίδι στην εξοχή ή ακόμα και το κίτρινο να ζωγραφίζει τον πιο λαμπερό ήλιο. Το καφέ και το μαύρο συνέχιζαν να αναρωτιούνται!

Όσο περνούσαν οι μέρες, το καφέ και το μαύρο χρωματοπαιδάκι γινόντουσαν πιο ντροπαλά και αμήχανα.

Όμως, το πολύχρωμο ειδικό δημοτικό σχολείο ήξερε πάντα να βρίσκει λύσεις.

Έτσι, οι δάσκαλοι μαζί με τα χρωματοπαιδάκια όλου του σχολείου άρχισαν να τους μαθαίνουν καινούρια πράγματα και να εντάσσουν στα παιχνίδια τους και στις δραστηριότητές τους και άλλες ικανότητες που τις είχαν μόνο το καφέ και το μαύρο χρωματοπαιδάκι.

Πλέον, ζωγράφιζαν δέντρα με τεράστιους καφέ κορμούς, πράσινα φύλλα και κόκκινα μήλα, τον μαύρο ουρανό με κίτρινα αστέρια και φεγγάρι.

Έτσι, το καφέ ζωγράφιζε τα πιο γλυκά κεράσματα σοκολατάκια, τους τεράστιους κορμούς δέντρων, τα πανέμορφα ζώακια και άρχισε να φέρνει την δημιουργικότητα στα χρωματοπαιδάκια.

Το μαύρο, ζωγράφιζε τη νύχτα, το σκοτάδι, τα κάρβουνα για τις ψησταριές, τον καπνό από την καμινάδα των σπιτιών και έφερε την περιέργεια, το άγνωστο στην παρέα.

Τέλος, όλα τα παιδάκια με τις ικανότητές τους, με την διαφορετικότητά τους αλλά και με την μοναδικότητά τους έδιναν χρώμα σε αυτό το μοναδικό σχολείο. Άλλωστε, και γι'αυτό ονομάστηκε έτσι: Το Πολύχρωμο Ειδικό Δημοτικό Σχολείο Κομοτηνής!

Συγγραφέας: Ομέρ Χασάν Αχμέτ Αϊσέ
Εικονογράφηση: Οι μαθητές Σερέν, Μεργέμ, Σέργιος και Μαρία

Στων χρωμάτων το σχολείο
όλοι είμαστε το ίδιο.

Κίτρινο, κόκκινο και λαχανί
πράσινο, γαλάζιο και το γκρι.

Όλοι μαζί, όλοι μια αγκαλιά
δίνουμε χρώμα στην καρδιά.

Όλοι μαζί κι αγαπημένοι
πάντα δυνατοί και μονιασμένοι.

Όλα όμορφα, ξεχωριστά
φτιάχνουνε μια ζωγραφιά.

Και όταν καινούρια χρώματα θα 'ρθούν
θα τ' αγκαλιάζουν και θα τα αγαπούν.

Όλοι μαζί, όλοι μια αγκαλιά
δίνουμε χρώμα στην καρδιά.

Όλοι μαζί κι αγαπημένοι
πάντα δυνατοί και μονιασμένοι.

Στίχοι: Βεζακιάδης Κυριάκος

ΠΟΛΥΧΡΩΜΟ...

ΤΕΛΟΣ!!!